

Eczacı-Hasta İletişimi

Sevgi Şar

Prof. Dr. Sevgi ŞAR: 22.05.1954 de Posof'da (Ardahan) doğdu. 1977 yılında Ankara Üniversitesi Eczacılık Fakültesinden mezun oldu. 1978 de aynı fakültede asistan olarak işe başladı. 1979 da Ankara İktisadi İlimler Akademisi İşletme Yönetimi Enstitüsü'nden "Lisansüstü Bilim Uzmanlığı", 1982'de ise Ankara Üniversitesi Eczacılık Fakültesinden "Eczacılık Bilimleri Doktoru" unvanını aldı. 1992 de Deontoloji ve Tıp Tarihi alanında "Üniversite Doçenti" oldu. 1999 tarihinde ise Eczacılık İşletmeciliği Anabilim Dalında Profesörlük kadrosuna yükseltilerek atandı. Halen aynı anabilim dalında anabilim dalı başkanı olarak Eczacılık Tarihi, Eczacılık İşletmeciliği, Eczacılık Deontolojisi ve Mevzuatı, Eczacılık Uygulamaları, Eczacılık Etiği alanında pek çok çalışması bulunmakta ve bu alanlarda lisans, yüksek lisans ve doktora düzeyinde öğretim ve araştırma faaliyetlerine devam etmektedir.

Öğrenim Hedefleri

- İletişim hakkında genel bilgi edinilmesi
- Sağlık hizmetleri iletişimi, eczacı-hasta iletişimi, hasta tipleri ve davranışları, konusunda kavramların öğrenilmesi
- Sıklıkla yapılan iletişim hatalarını ve kaçınma yollarını öngörme ve öğrenme
- İyi İletişim Uygulamaları'nın neler olduğu hakkında bilgi sahibi olma

SENARYO

Eczacı Mehmet Bey'in eczanesine çok sinirli bir şekilde elinde reçeteyeyle bir hasta gelmiştir. Hasta yüksek sesle konuşmaktadır. Eczacı lisans düzeyinde aldığı iletişim konusundaki bilgilerini hızlı bir şekilde hatırlamaya çalışır. Hastasını sakinleştirmek daha rahat dinleyebilmek için kalabalıktan uzak bir yer gösterir. Daha sonra ona sakin bir sesle ne olduğunu sorar. Hasta direkt doktordan gelmiştir ve hastalığını yeni öğrenmiştir. Bundan dolayı da son derece agresif davranışlarda bulunmaktadır.

- Bu durumda eczacının nasıl bir tutum ve davranış sergilemesini beklersiniz?
- Eczacı ilaç bilgisi sunmak dışında hastaları ile nasıl bir iletişim içinde olmalıdır?

KAYNAKLAR

1. Mısırlı İ. (2004). Genel ve Teknik İletişim, Genişletilmiş 2. Baskı, Ankara, Detay Yay.
2. Tabak RS. (2003). Sağlık İletişimi, 2. Baskı, İstanbul, Literatür Yayıncılık.
3. Tutar H. (2003). Örgütsel İletişim, Ankara, Seçkin Yayıncılık.
4. Tutar H. Yılmaz MK. (2003). Genel İletişim: Kavramlar ve Modeller, Ankara, Nobel Yayıncılık.
5. Erdoğan İ. (2005). Popüler Kültür ve İletişim, Erk Yayınları, Ankara.
6. Aktur R, Aydın E. (2001)., Tıbbi Etik ve Meslek Tarihi, Somgür Yayıncılık, Ankara.
7. Şar S. (2006). Eczacı-Hasta İletişiminin Etik Yönleriyle İncelenmesi, İleri Teknoloji Tıbbi ve Hekim-Hasta İlişkisi, Uluslar arası Katılımlı 2. Tıp Etiği ve Hukuku Sempozyumu Bildiri Kitabı, Öncel, Ö. ve Ark. (Ed.), Ankara, s.:321-329.
8. Baltaş A, Baltaş Z. (2002). Bedenin Dili, 31. Baskı, İstanbul, Remzi Kitabevi.
9. Fiske J. (1996). İletişim Çalışmalarına Giriş, Çev: İrvan, S., Ankara, Bilim Sanat Yayınları.
10. Cüceoğlu D. (1999). Yeniden insan insana, İstanbul, Remzi Kitabevi.
11. Dinççağ A. (1999). Hasta ile iletişim, İstanbul, Nobel Tıp Kitabevleri.
12. Sağlık Bakanlığı Eğitim Rehberi, (2005).
13. Kolankaya T. (2002). Sağlık Kurumlarında İletişim Sorunları. Doktora Tezi, İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.
14. Coyne C. (2004). Understanding PT, PTA & Patient Personality, Types, PT Magazine 12 (4).
15. Pektekin Ç. (1991). Kişilerarası İlişkilerde İletişim. Geylan R. (Ed.) AÖF. Yayınları No:226.
16. Uludağ A. (2001), Sağlık Hizmetlerinde Halkla İlişkiler. Yüksek Lisans Tezi, Konya Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.
17. Özkan Ö. Eryol C. (Der.) (2003). Uluslar Arası Eczacılık Federasyonu (FIB) İlkeleri. Türk Eczacıları Birliği Eğitim Dizisi, Ankara
18. Yıldız S. (Çeviren) (1999). Hasta Eğitimi-Hastalarla Nasıl İletişim Kurulur? TEB Haberler, Ocak-Şubat, 26-29.
19. http://www.pharmacist.com/articles/h_ts_0206.cfm
20. Domaç M. (Ed.) (2001). Eczane İşletmeciliği El Kitabı. Türk Eczacıları Birliği Eğitim Yayınları Dizisi, Ankara.
21. http://www.usp.org/information/behav_10.htm
22. <http://www.ascp.com/public/pubs/tcp/1998/jun/helpful.shtml>
23. Akcan MH. (2001). Türkiye’de Eczacılık Meslek Uygulamalarının İyileştirilmesi Yönelik Stratejilerinin Belirlenmesi, Yüksek Lisans Tezi, Kütahya, Dumlupınar Ü., Sosyal Bilimler Enstitüsü.
24. Özçelikay G, Özcömert HG, Şar S, Asil E. (2000). Eczacılık Hizmetlerinde Aydınlatılmış Onam Üzerine Bir Çalışma, Tıp Etiği, 8 (1)., 28-31.
25. Edwards WS, Gordon T. (1997). Doktor-Hasta İşbirliği, Çev.: Aksay E., İstanbul, Sistem Yayıncılık.
26. Dalı M. (2000). Türkiye’de Hasta-Hekim ilişkilerinde Etik Sorunlar, Doktora Tezi, İzmir, Dokuz Eylül Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.
27. Hernandez L. (2000). Development and Validation of the Stasfaction with Pharmacist Scale. Pharmacotherapy 2000. 20(7): 837-843.
28. Gökçe O. (2003). İletişim Bilimine Giriş: İnsanlar Arası İlişkilerin Sosyolojik Bir Analizi, Turhan Kitabevi, Ankara.
29. Türk Eczacıları Deontoloji Tüzüğü, 27 Temmuz 1968 tarihli Resmi Gazete No: 12961.